

ANA CIOCLOV

Appassionata

Cuprins

Aventurile unei fantome	7
Dansatoarea	10
Fiica străzii	13
Oferta	17
Paula	20
Ritz	25
Sărutul interzis	29
Nud de femeie.	32
Pisici pe balansoar	35
Appassionata	41
Iubirea albastră	46
Limuzina neagră	50
Trompeta de argint	55
Sinuciderea unei frunze	59
Îmbrățișarea unui fluture de noapte.	65
Blue tango.	69

Barul Operei	73
Amintiri din poșeta de argint.	77
Uciğașa de umbre	81
Visul unei nopți de vară	85
Un vals în Central Park.	90
Ziua băutorilor de vise.	94
Isabella	99
Scrisoarea	103
O anume singurătate.	107
Vivaldi	110
Bărbatul din oglindă	113
În umbra stelelor.	120
Rochia albă	123
Stella	126
Străinul de lângă mine.	129
Vântul.	133

Aventurile unei fantome

Eu sunt Tony și, dacă nu aș fi murit cu mult timp în urmă, acum aș fi avut mulți ani. Dacă mă veți căuta, mă veți găsi în amintirile unui bărbat sau prin locurile pe care le-am iubit, hoinărind de una singură, îndrăgostindu-mă de privirea unui trecător.

Încăperea în care mă aflu acum, cu draperiile trase, ca să o apere de căldura verii proptită pe ferestrele mari, pare un interior galben de ou, liniștit, rupt de lumea de afară. Amestecându-mă cu umbrele din jur, stau tolănită în fotoliul larg, cu picioarele atârânănd leneș peste brațul rotund al acestuia, rochia desfăcută din nasturi se deschide ca o cortină, lăsându-mă aproape goală. Printr-o crăpătură, din faldurile draperiei pătrunde o rază de soare și se proptește jucăușă pe obrazul bărbatului așezat pe covor în fața mea, desenându-i cu praf de aur linia fermă a nasului, aprinzând privirea de sub sprâncenele întunecate.

În umbra de aramă a camerei, strălucirea firului de lumină mă vrăjește și mă aplec spre fața bărbatului, încolăcindu-i gâtul cu brațele, încercând să prind și să sorb stropul de soare care îi mângâie obrazul. Cu fața tatuată cu aur stă la picioarele mele și mă așteaptă, iar eu ies din mătasea rochiei descheiate asemenea unui fluture mare, lunecând amețită în abisul din brațele lui. Raza de soare, care se rotește ca o limbă de ceasornic, numărându-ne clipele, acum a ajuns departe de noi, ca o dungă sângerie pe întinderea întunecată a covorului.

În liniștea de visare în care pluteam înlănțuiți se aud pași, tocuri înalte veneau călcând cu răpăit de tobe, alungându-mă din brațele bărbatului. Mă desprind cu repeziciune și, plutind, mă ascund în faldurile draperiei. Femeia din prag e la ea acasă și bărbatul așezat pe covor pare că stă acolo doar pentru ea, așteptând-o cu fața tatuată de lumina care se strecoară prin faldul în care eu m-am ascuns.

— Mă așteptai? îl întrebă, și dunga de soare de pe obrazul lui se lățește, orbindu-l, făcându-l să închidă ochii. Stau ascunsă în faldul maroniu de stofă, cu privirile întoarse spre lumea de afară, strivită de gândul ca el o va îmbrățișa...

— Tony, Tony... când m-a căutat era prea târziu. Plecasem împreună cu soarele, lăsându-i agățată de sticla ferestrei promisiunea că mă voi întoarce.

De când îl cunoșteam? De o zi, de un an, de o sută de ani? Ferindu-se de ploaie, mă aștepta rezemat de zidul unei case, părul ud îi luneca inele pe frunte, privirile albastre răspândeau părerea unui cer senin. Înfrigurată, m-am grăbit să mă ghemuiesc în brațele lui și, cu șoapta răgușită de emoție, l-am întreat:

— Cât poți rămâne cu mine?

— Puțin, atât cât să te văd și să te gust!

Mângâierea lui grăbită se încurca în hainele mele ude și, nerăbdător, le aruncă la picioarele ploii, lăsându-mă învelită doar în îmbrățișarea lui lacomă care mă înghiți sub pulpanele largi ale balonzaidului. Cât timp a plouat peste noi?

Într-un târziu, simțindu-l că vrea să plece, mă strecor din îmbrățișare, privindu-l întristată cum își aduna grăbit balonzaidul lung sub care mă adăpostise. Am rămas singură în ploaia cu atingeri de frig, rezemată de zidul care mai păstra căldura urmelor noastre.

— Am întârziat? Glasul femeii a ajuns până la mine și eu l-am aruncat înapoi în zgomotul murdar al străzii, printre genele ude îi vedeam cum se depărtează, îmbrățișați sub umbrela de

culoarea norilor vineții, tocurile ei înalte zdrobeau pe asfalt luci-rea ploii. În colțul străzii, bărbatul a întors capul, căutându-mă cu priviri prea albastre pentru ziua aceea mohorâtă. Dar eu nu mai eram acolo, am plecat, lăsându-i pe zidul șters de ploaie o lacrimă.

E o amiază caldă și rochia mea de culoarea mierii se confunda cu lumina galbenă, strălucitoare a începutului de toamnă. Terasa pe care stau e cu câteva trepte mai sus decât întinderea bulevardului, astfel că am la picioare curgerea de oameni și mașini. Moleșită de soare, obosită de hoinăreala din care am venit, îmi plimb privirea peste aglomerația pestriță, căutând pe obrazurile străine amintirea unei priviri.

Bulevardul mă provoca cu înghesuiala de pași, frânturi de cuvinte și cascade de râs, toate cu atingeri străine care treceau nepăsătoare. Cobor încet treptele și mă amestec în mulțime, fără să știu încotro să o iau. Mi-e dor să găsesc îmbrățișarea în care să mă ascund și o iau din loc, uitându-mă după bărbatul care mă așteaptă. Nu sunt decât o fantomă care aleargă pe bulevard și rochia mea a prins culoarea toamnei, se desface în falduri, ca o cortină...

Dansatoarea

Peste sala rotundă a clubului, lumina filtrată luneca cu plutire de ceață, învăluind în mister umbrele care răsar din adâncimea fotoliilor. Pe mesele joase, lămpi mici cu abajur de culoarea focului răspândesc părerea unui pumn de jar, aprinzând cu luciri de scânteii paharele și băutura din ele. E înainte de spectacol și cortina scenei, abia înălțată de la podea, își tremură faldurile, în spatele ei făcându-se ultimele pregătiri.

Nike, singur la masă, își savura băutura adâncit într-unul din fotoliile de lângă scenă. O rază de lumină scăpată din pânzele cortinei îi joacă pe obraz, conturându-i auriu profilul ascuțit, scoțându-l din anonimatul umbrelor. Vădit deranjat, încerca să își ferească obrazul de jocul luminii pe care alergau, rostogolindu-se, pepite mici de praf, căutând spre deschiderea care îi orbea privirea.

În rumoarea de glasuri din sală, primele acorduri muzicale au trecut neobservate, doar când reflectorul s-a aprins, înflorind rotund faldurile de catifea, murmurul s-a topit și cortina, cu unduire moale, s-a dat încet la o parte, oferind privirilor scena goală pe care reflectorul împrăștia culori de curcubeu.

Umbrele de la mese și-au oprit gândurile și, în liniștea sălii înțepenite în așteptare, se auzi, cu lunecare de ecou, *Boléroul*. Venea cu pași de tobe și unduiri de harem din depărtarea de nisip a deșertului, rostogolindu-se spre întunericul cu sclipiri de jar al sălii, cutremurând-o, biciuind simțurile amorțite din fotolii.

Apoi, ieșită din pântecul muzicii cu legănare de vârtej, purtată de jocul reflectorului, și-a făcut apariția dansatoarea.

Înălțată pe vârfuri, asemenea unei păsări măiestre, s-a oprit în mijlocul scenei și penele colorate care o îmbrăcau i-au mângâiat înfoiate formele goale. Aplauzele cu strigăte de admirație au acoperit pentru o clipă muzica, doar pentru o clipă, și respirația sălii s-a oprit din nou când dansatoarea, prinsă în fantasma de lumină, și-a început dansul, o unduire perversă în îmbrățișarea *Boléroului*. O mie și una de nopți trăiau în legănarea cântecului, dansul ei era un strigăt de extaz în brațele unui iubit imaginar și umbrele din sală, înțepenite în fotolii, prinse în ritmul carnal al muzicii, își trăiau fantezia, imaginându-și silueta goală a dansatoarei în brațele lor.

Nike, la câțiva pași de ritmul halucinant, simțea pe obraji adierea de evantai a penelor, era atât de aproape de formele înflorete fără umbre, de legănarea șoldului care se dăruia, de tremurul brațelor încolăcite în zbor, înălțat de aripi și de zâmbetul imperceptibil pe obrazul împietrit de pasiune, pe care ochii fardați aveau adâncimi de delir.

Boléroul își strigă sfârșitul în ritm halucinant de biruință, o ultimă legănare, o ultimă zvâcnire de aripi și dansatoarea se opri, trăind extazul finalului și, cu inclinare adâncă, se dăruie liniștii hipnotice din sală. Aplauzele care urmau, ca o descărcare electrică, descătușate, au zguduit sala clubului, glasurile strigau regretul sfârșitului și dansatoarea, la câțiva pași de îmbrățișarea umbrelor, cu zâmbet abia perceptibil, s-a lăsat admirată, dorită, cu trufia unei păsări măiestre.

Fără să aștepte sfârșitul aplauzelor, Nike se ridică grăbit și, strecurându-se printre mese, se îndreptă spre ușa care ascundea cabinele artiștilor. Pași nesigur pe coridorul îngust, abia luminat, din spatele scenei, cu respirația grăbită și cu obraji aprinși de emoție, în pustietatea cenușie părea a fi doar el și umbra lui, lunecată de-a lungul pereților fără culoare.

În depărtarea coridorului, aproape de capătul înfundat cu decoruri vechi, plutea părerea unei lumini și, apropiindu-se, văzu

o ușă larg deschisă. De clanța ei stăteau agățate penele colorate, tremurul lor imperceptibil mângâia ofilit aerul cu miros de țigară și parfum ieftin.

— Pe mine mă cauți? Întrebarea răgușită se strecură răstit pe lângă evantaiul de pene, rostogolindu-se în ecou pe culoarul trist și Nike, atât de aproape de atingerea colorată, luat pe nepregătite, aprobă dând din cap, încercând să recunoască în femeia slăbănoagă imaginea dansatoarei care îi aprinsese atât de năvalnic dorințele.

— Pe mine mă cauți? Aceasta repetă întrebarea și Nike, înțepenit în pragul ușii, cu gândurile strivite de apariția femeii dezbrăcate de fantezia scenei, îi privea goliciunea descarnată, căutând formele amețitoare, lunecate fără umbre, și trufia de pasăre măiastră. Ochii femeii, larg creionați, îl priveau întrebători, fardul curs îi încărcă privirea cu o oboseală tristă și în pustiul dintre ei se auzea îndepărtat zgomotul vesel al clubului.

— Ești unul din sală? Cuvintele răgușite trecură pe lângă el ca un vânt rece și se rostogoliră pe culoarul abia luminat. Ha, ha, ha, râse femeia, dându-și capul pe spate și ecoul răsului ei îl înfioră, asemeni unui frison de boală. Oprit în prag, Nike simțea pe haine mângâierea penelor colorate și, la câțiva pași de el, femeia, dezbrăcată de podoaba lor, îl așteapta cu mâinile proptite în șoldurile osoase.

— Pe mine mă cauți, nu? De data aceasta îl întrebă șoptit, apropiindu-se de el cu gâtul repezit înainte, privindu-l în ochi, îngrijorată de tăcerea lui.

Nike îi simți pe față șoapta transpirată, o atingere umedă cu miros de țigară și de alcool ieftin, și, dezgustat, se depărtă de mângâierea penelor agățate de ușă. Apoi, fără să privească în urmă, o porni cu pași mari, aproape fugind, spre umbra îmbâcsită a coridorului. Din pragul ușii, glasul răgușit al femeii fugea după el, chemându-l, încercând să îl aducă înapoi.

Culoarul întunecat din spatele scenei i se părea fără sfârșit bărbatului elegant, care vorbea de unul singur:

— Să fi fost doar vraja *Boléroului* lui Ravel?...